

TRNITÝ BUŠ

1. Na jihozápadě Madagaskaru roste unikátní endemické společenstvo trnitého buše či také trnitého lesa. Krátce jej popište a pokuste se o srovnání s podobnými společenstvy na jiných suchých místech naší planety (zejména v Americe).

Xerothermní rostlinná společenstva mají různý ráz; mohou to být polopouště, stepi, buše, prémie, savany a jejich vzhled z větší části určují klimatické a geografické podmínky (Atacama), z menší části člověk (středoasijské stepi Karakum a Kyzylkum). Teplomilná společenstva se vyskytují po celém světě, zejména však v šířkách blízkých rovníku a jejich společným jmenovatelem je nízký roční úhrn srážek. Extrémně suché oblasti jako je trnitý buš na Madagaskaru tuto podmínku může splnit díky své poloze; leží totiž ve srážkovém stínu pohoří Anosyennes a průměrné množství srážek je 500 mm za rok.

Reliéf je poměrně rovinný s nadmořskými výškami mezi 55m až 200 m.n.m. Výška narůstá směrem od pobřeží k Centrální vrchovině. To jedna z věcí, čím se liší od podobných xerothermních společenstev v Mexiku, které většinou leží ve vyšších nadmořských výškách na úpatí pohoří Sierra Madre. Tento fakt souvisí i s klimatickou odlišností těchto společenstev. V Mexiku se střídá zima a léto, přičemž obě období jsou charakterizována extrémními teplotami a hlavním zdrojem vody (v jakékoli podobě) zajišťuje hlavně řeka Rio Grande. Trnitý buš na Madagaskaru je charakterizován střídáním období sucha a dešťů, takže období kdy mohou rostliny získat nějakou vláhu je poměrně krátké (v těch nejsušších oblastech to mohou být pouhé tři měsíce). Většina rostlin má mnohé fyziologické i biochemické adaptace, aby mohly co nejvíce využít tu trochu vody, která je dostupná. To platí pro obě zmíněné oblasti. Patří mezi ně rozsáhlý kořenový systém, kmeny a větve vyplněné pórovitým pletivem, redukce listů, trny jako ochrana před okusem, tlustá vosková kutikula, trichomy či metabolismus CAM a C_4 systém. V Mexiku jsou takovéto rostliny zastoupeny hlavně různými kaktusy (1/3 všech druhů), rody *Opuntia*, *Agave* a endemickými rody *Oaxacania*, *Crypsacanthus* či *Solisia*. Na Madagaskaru se z čeledi Cactaceae původně vyskytují jen tři druhy rodu *Rhipsalis* (*R. baccifera*, *R. coralloides*, *R. horrida*). Podobnou niku jakou mají kaktusy v Mexiku, na Madagaskaru vyplňuje na endemická čeleď Didieraceae. Tato čeleď 11 druhů čtyř rodů (*Allaudia*, *Allaudiopsis*, *Didierea* a *Decaryia*) a tyto rostliny jsou hlavním elementem, který formuje společenstvo trnitého buše, což je také důvod 95% endemismu na úrovni rostlinných druhů. Dalšími složkami toho společenstva jsou např. *Commiphora grandifoli*, *Tetrapterocarpon geayi*, *Adansonia rubrostipa*, *Delonix boiviniana*, *D. brachycarpa*, *Pachypodium spp*, které mají dlouhé trny k usnadnění srážení vzdušné vlhkosti a ztlustlé stonky, nebo vzácná *Aloe suzannae* u které je známo jen několik dospělých exemplářů a je kriticky ohrožená.

Toto společenstvo je domovem několika druhů primátů reprezentujících čtyři z pěti endemických madagaskarských čeledí, včetně lemura katy, sífaky a malého nočního lemura *Microcebus griseorufus*. Osm druhů ptáků je endemity tohoto regionu; jsou to například: *Coua verreauxi*, *Xenopirostris xenopirostris*, *Monias benshi* nebo *Newtonia archiboldi*.

Z plazů se zde endemitně vyskytuje chameleon *Furcifer belalandaensis* a *F. antimena*. Dále želvy *Pyxis arachnoides* a *Geochelone radiata* a hroznýšovitý had *Acranthopis dumerillii*, který se však nevyskytuje výhradně jen zde. Z gekonů jsou to *Ebenavia maintimainty* a *Matoatoa brevipes*, leguáni *Oplurus saxicola* a *O. fihereniensis*, *Phelsuma breviceps*.

Hlavní toky protékající tímto společenstvem jsou Onilahy, Fiherenana, Linta, Mandrare a ze stojatých vod to jsou jezera Tsimanampetsosa a Lhotry.

Tento ekoregion je ohrožen hlavně žďářením, které způsobuje jeho fragmentaci a šířením nepůvodních druhů. Některé druhy lemuru a bodlínů jsou také loveny pro maso. Dříve jistý význam v ochraně zvířat mělo fady, což je způsob lovu dvou místních kmenů Antandroy a Mahafaly kdy se vyhýbali tabuovým zvířatům.

PŮVODNÍ A INTRODUKOVANÁ FLORA

2. Na Madagaskaru roste také několik druhů kaktusů. Jsou některé z nich původní, tedy nezavlečené člověkem? Zmiňte některé další invazní rostliny, které na Madagaskar přivezl člověk a uveďte, jaké problémy – s ohledem na původní flóru a faunu – působí. Kaktusům je příbuzná madagaskarská endemická čeleď Didiereaceae. Napište něco o rostlinách této čeledi.

Invazivní rostliny

V souvislosti s touto problematikou je třeba vysvětlit několik pojmů. Všechny invazivní druhy patří mezi druhy **nepůvodní** a na daném území se ocitly v důsledku činnosti člověka. Rostliné druhy se mohou šířit i přirozenou cestou, ale v takovém případě mluvíme o **migracích**. Za **původní** bývá považován druh, jehož výskyt nemá nic společného s činností člověka. Pokud však člověk rozšířil nějaký druh před počátkem neolitu, považujeme jej také za původní, protože do té doby byl člověk přirozenou součástí přírody.

V dobách před industrializací lidé při zakládání nových zemědělských oblastí a osad přenášeli pěstované rostliny a domácí zvířata z místa na místo. Velká většina druhů, které se dostanou mimo oblast svého přirozeného výskytu vlivem lidské činnosti, se v nových oblastech neusadí. Určité procento druhů je však schopné se v nových oblastech usídlit a mnohé z nich se mohou stát **invazivními druhy** – druhy zvyšující své zastoupení ve společenstvu na úkor druhů původních, v konkurenci o limitující zdroje je mohou vytlačit nebo úplně vyhubit, což má vliv na celé společenstvo. Hlavními příčinami introdukce nových druhů je kolonizace Evropany a s tím související nutnost přivést s sebou kulturní plodiny pro zajištění obživy, náhodný transport nebo byly přivezeny jako okrasné rostliny a do botanických zahrad.

Co se týče Madagaskaru, pak sem se jako první dostali druhy naturalizované v Indomalajské oblasti, Africe a ve Francii. Později i z Ameriky, což se týká hlavně rodů *Opuntia* a *Agave*. Během francouzské kolonizace se zde vysazovaly hlavně nové druhy stromů, které měly podpořit zdejší dřevařský průmysl. Jednalo se o rychle rostoucí druhy jako je *Acacia dealbata*, *Eucalyptus spp* a *Pinus spp*. Ty byly pěstovány nejdříve ve školkách (stanice Analamazaotra) (Binggeli). Původní rostlinná společenstva na jihu ostrova jsou v současnosti nejvíce ohrožena druhy jako je travina *Pennisetum clandestinum*, jihoafrickým druhem *Portulacaria afra* a oběma již zmíněnými severoamerickými sukulenty.

Acacia dealbata – nízký strom zavlečený z Austrálie kolem roku 1900. Je rozšířena hlavně na Centrální vysočině a je využívána jako zdroj materiálu na dřevěné uhlí. Podél břehů řeky Onilahy je rozšířena *Acacia torlilis*.

Agave ixtli – využívána k ohraničení pozemků a jako rostlina do živých plotů, šíří se hlavně díky dobytku např. v oblasti Amboasary

Agave sisalana – Pochází z tropické Ameriky a na ostrově je hojně vysazována na plantážích kvůli produkci sisalu. Vytlačuje původní endemickou flóru a je pěstována a rozšířena hlavně na jihozápadě ostrova.

Citrus aurantium – Pochází z jihovýchodní Asie, je rozšířen v sekundárních lesích (savoka) i v původních lesích na západě ostrova. Rozšiřuje se prostřednictvím vody, zvířat i člověka. Má statut 2, což odpovídá střední invazivitě, stejně jako *C. aurantifolia* a *C. medica*.

Clidemia hirta – Zavlečena kolonisty z Réunionu nebo Mauritiu koncem 19. století. Silně invazivní druh. Působí velké problémy také na Hawaji.

Eichhornia crassipes – Zavlečena ve 20. letech jako okrasná rostlina do jezírek hlavně do Tany. Rozmnožuje se jak vegetativně tak generativně a je rozšiřována vodou a nebo pokud jde o semena, tak hlavně ptáky s bahnem na jejich nohách.

Cissus quarangularis -

Lantana camara – Silně invazivní pantropicky rozšířená rostlina. Vyskytuje se na východě ostrova a na Centrální vysočině.

Psidium cattleianum – Původem z Jižní Ameriky. Dominantní druh v některých lesích savoka. Silně invazivní druh.

Rubus rosifolius – Zavlečena v roce 1830. Má poživatelné ale nevýrazné plody. Původní v jihovýchodní Asii. Na Madagaskar byl zavlečena roku 1932. Je rozšiřována ptáky a roste v lesích savoka a na okrajích lesa

Solanum auriculatum – Původní v Jižní Americe, na ostrov zavlečen kolem roku 1900. Rozšiřován ptáky, hlavně holuby. Roste ve vlhčích lesích a na obdělávaných polích.

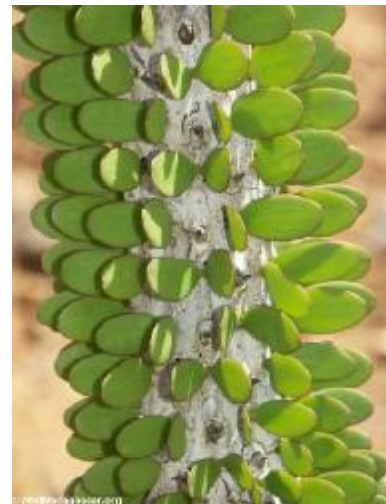
Opuntia monacantha – poprvé vysazena v roce 1769 ve Fort Dauphin jako vojenská ochrana a k výsadbě do živých plotů. Také byla využívána jako potrava pro dobytek, který se hodně zasloužil o její rozšíření. Ve 20. pokrývala obrovské plochy na jihozápadě ostrova. Další invazivní druh tohoto rodu je *Opuntia ficus-indica*.

Didiereaceae

Didiereaceae je malá čeleď patřící mezi jednoděložné rostliny. Rostou jen na Madagaskaru, a jsou často srovnávány s americkou čeledí Cactaceae. Jsou často pěstovány a dokonce se na některé kaktusy mohou roubovat. Jak tyto rostliny vypadají? Protože formují společenstvo trnitého buše, tak je odpověď celkem nasnadě. Všichni příslušníci mají různá přizpůsobení k životu v aridní oblasti jihovýchodu ostrova. Jednou z nich jsou právě trny (z biologického hlediska metamorfovaný listy), které mají hlavně usnadnit srážení vody ze vzdušné vlhkosti. Dalším společným znakem jsou ztlustlé stonky a malé nebo redukované listy. Zmenšená plocha listů zabraňuje odpařování, stejně jako kolmý směr růstu listů a tlustá kutikula. Protože tyto rostliny nejsou olistěné po celý rok, mají fotosynteticky aktivní barviva i ve stoncích a biochemické adaptace, aby mohli zajistit tvorbu důležitých látek i v období sucha. Patří mezi ně jednodomé i dvoudomé druhy a plodem je vláknitý míšek s jedním semenem. Častá je polyploidie.

Dosahují spíše keřovitě až malého stromovitěho vrůstu v rozmezí od 5 do přibližně 12 metrů. *Didierea trolli* je patrovitá rostlina, která se nejprve plazí po zemi než se začne větvit. *Allaudia procera* připomíná svým vzhledem americký druh *Fouquieria splendens*, což je doklad konvergentního vývoje. *Decarya* je 6-9 metrů vysoká a v angličtině je známa jako „zig zag tree“, což skvěle vystihuje její klikatě rostoucí větve. Hlavní disturbance ohrožující jejich biotop je těžba palivového dřeva, stády zebu a rozšiřováním plantáží s invazivní *Agave sisalana*.

Z výše zmíněné čeledi Cactaceae jsou na Madagaskaru původní jen tři druhy jednoho rodu *Rhipsalis* (*R. baccifera*, *R. micrantha* a *R. horrida*), což epifytní převislé sukulenty s málo vyvinutými trny.

<i>Didierea</i>	<i>madagascariensis</i> <i>trolli</i>
<i>Allaudia</i>	<i>humbertii</i> <i>procera</i> <i>dumosa</i> <i>ascendens</i> <i>comosa</i> <i>montagnacii</i>
<i>Decarya</i>	<i>madagascariensis</i>
<i>Alluaudiopsis</i>	<i>marnieriana</i> <i>fiherensis</i>

SUCHOZEMSKÉ ŽELVY

3. Jaké suchozemské želvy obývají Madagaskar? Napište o jejich způsobu života a čím se jednotlivé druhy liší. Nejvýznamnější z madagaskarských suchozemských želv je angonoka. Formou zprávy pro malgašské ministerstvo životního prostředí se rozepište o příčinách jejího ohrožení a doporučte kroky, které je třeba učinit k její záchraně. Neopomeňte do zprávy zahrnout i snahy chovné stanice v národním parku Ankarafantsika (Ampijoroa).

Na Madagaskaru žijí čtyři původní zástupci suchozemských želv dvou rodů (čeleď Testudinidae). Všechny druhy jsou endemické a ohrožené. A ačkoli jsou chráněny Washingtonskou konvencí, díky špatné ekonomické situaci jsou porušovány zákony, které zakazují vývoz těchto želv. Dalším již mnohokrát zmiňovaným problémem je degradace jejich životního prostředí či dokonce lov pro maso. Ještě tu žije *Kynixis belliana*, která sem však byla zavlečena z Afriky.

Geochelone radiata (sokake)– Vyskytuje na suchém jihozápadě Madagaskaru, a také byla zavlečena na nedaleký ostrov Reunion. Tato želva je velice výrazná díky kresbě a tvaru karapaxu. Podklad je tmavý se žlutavými proužky sbíhajícími z kuželových štítků. Živí se travinami a sukulenty a to včetně rychle se rozšiřujících druhů *Agave spp.* a *Opuntia spp.* Během největších veder se ukrývá a vychází až odpoledne. Dorůstají délky do 40 cm. Samci oproti samicím mají delší ocas. Přestože madagaskarská exekutiva již před lety zakázala odchyt želvy paprscíté, jsou již v mnoha oblastech její stavy zdecimovány. Vládní nařízení sice znemožňuje jakýkoli vývoz, přitom však zcela ignoruje domorodci oblíbené vybíjení pro kulinářské účely – překrásné želvy paprscíté jsou stále obyvateli ostrova považovány za vyhlášenou lahůdku.

Geochelone yniphora (angonoka)– Dorůstá také délky kolem 40 cm a kromě své velikosti je také výrazná svým vysoce klenutým krunýřem který má hnědé zbarvení. Obývá omezené území se savanám podobných společenstev s převahou trav a bambusů. Dospělí jedinci mají podloužený přední štítek plastronu, který používají při bojích o samice. Páří se během období dešťů. Patří mezi nejvíce ohrožené živočišné druhy na světě a její situaci ji rozhodně nezjednodušují ani geografické podmínky. Ve volné přírodě jich moc nezůstává, a jejich populace jsou fragmentované v okolí zálivu Baly. V posledních letech se želvy úspěšně množí ve stanici Ampijoroa. S cíleným chovem pro posílení divoce žijících populací se začalo v roce 1986.

Pyxis arachnoides – Je zajímavá chrupavčitým spojením předních štítků plastronu. Díky tomu může želva v případě nebezpečí schovat hlavu i krk (i přesto je to želva skrytohlavá nikoli skrytohrdlá). Želva pavoučí dorůstá maximálně do délky 15cm, je tedy jednou z nejmenších želv. Má tři poddruhy které se liší schopností skrýt hlavu do krunýře (*P. a. arachnoides*, *P. a. brygooi* a *P. a. oblonga*). Údaje Evropské asociace zoo a akvárií (EAZA) hovoří o tom, že evropskou populaci želv chovaných v zajetí tvoří 32 zvířat v pěti kolekcích. Brněnská zoo chová šest jedinců toho druhu.

Pyxis planicauda (kapidolo) – Jejich životním prostředím jsou suché oblasti východu ostrova, zejména společenstvo suchého opadavého lesa. Samci mají delší ocas a konkávní plastron. „Promáčknutí“ je patrnější u starších jedinců. Při populaci 800 exemplářů a nakládáním s jejím životním prostředím se řadí mezi ohrožené druhy.

Záchrana angonoky

Ne všechny druhy jsou stejně náchylné na vymírání. Začneme tedy tím jaké druhy jsou na tom nejhůře. Jsou to zejména:

- druhy s jedinou nebo velmi malým počtem populací
- druhy vyžadující velká teritoria
- živočišné druhy s velkými tělesnými rozměry
- druhy se specializovanými požadavky na stanoviště
- druhy, které se nacházejí ve stabilním prostředí
- druhy, které jsou loveny a využívány člověkem

Každý z těchto bodů snižuje pravděpodobnost přežití pokud nastane disturbance, a nejčastější disturbancejí ať už jde o Jižní Ameriku nebo Madagaskar jsou aktivity člověka.

Nevím, jak je to s pozorováním této želvy v přírodě, ale základním předpokladem pro sestavení plánu na záchranu druhu je porozumění bionomii a ekologii druhu. Pro začátek by rozhodně nebylo od věci pečlivě evidovat počty želv v jednotlivých populacích a určit minimální velikost životaschopné populace. Pokud by toto číslo bylo menší než počet jedinců v jedné populaci, pak bych eventuelně přemýšlela o sloučení několika populací. V případě angonoky tu však hraje roli jejich teritorialita a požadavky na stanoviště. Abychom mohli začít uvažovat o slučování populací, muselo by se nejprve zajistit rozšíření území se společenstvy, které želva obývá (bambusové křoviny)

Jakýkoli záchranný program vyžaduje zabezpečit co nejvíce jedinců daného druhu na co největším chráněném území, což bylo v případě Angonoky splněno vyhlášením Národního parku Baly v roce 1997. Dalším krokem je dlouhodobé monitorování druhů a ekosystému jako je sledování teploty, srážek, vlhkosti, půdní eroze, množství a skladba vegetačního krytu a počet jedinců určitých druhů a jejich vliv na želví populace. Monitorování by určitě hodně zjednodušilo, kdyby například želvám byly implantovány čipy a bylo zavedeno monitorovací centrum. Možná by i situace, která nastala v roce 2003 dopadla jinak. Ze stanice Ampijoroa bylo totiž ukradeno několik desítek želv a některé z nich se již nepodařilo vypátrat. Zřízení záchranné stanice Ampijoroa byl zajisté jeden z nejdůležitějších kroků na cestě k záchraně angonoky. Důležité je i zapojení místních obyvatel do výzkumné činnosti, kteří tak mohou zúročit své znalosti o přírodě a blíže je seznámit s problematikou ochrany přírody. Pro 12. nejchudší zemi na světě je jistě důležitý dostatek financí. Ty by se mohly získat z veřejných sbírek v jiných zemích. Aby se z lidí „vyždímaly“ nějaké peníze je nutné, aby obeznámeni se situací angonoky, čemuž by mohlo pomoci např. poskytnutí některých odchovaných mláďat zoologickým zahradám s Severní Americe nebo Evropě. Poslední, co bych chtěla zmínit, je nutnost zajištění genetické variability. V případě množení v zajetí může velice rychle dojít k tzv. genetickému posunu, což má za následek vymizení alely z genofondu. Hlavní pojistkou ve snahách o záchranu těchto želv je chovná stanice Ampijoroa, protože v současné době i nadále zůstává největší hrozbou špatná ekonomická situace a s tím spojené problémy jako je primitivní způsob získávání pudy a dřeva.

www.wikipedia.org

www.mongabay.com

www.wildmadagascar.com

www.redlist.org

www.panda.org

www.invasive.org
www.worldwildlife.org
www.nationalgeographic.com
<http://www.phoenixbonsai.com/Didiereaceae.html>
<http://www.cloudjungle.com/epibook/Rhip.html>
www.hear.org/pier/pdf/pohreports/cryptostegia_spp.pdf
<http://ex-epsilon.slu.se/archive/00000531/>
<http://web.quick.cz/serpentariumJB/trnbus.htm>
<http://www.chelonia.org/Articles/pyxisplanicaudacare.htm>
<http://www.herbalgram.org/iherb/herbalgram/articleview.asp?a=1052&p=Y>
<http://www.farmingsolutions.org/successstories/stories.asp?id=9>
http://www.calacademy.org/research/MAD/MAD_GUIDE_6.htm
<http://www.mobot.org/mobot/Madagasc/vegmad11.html>

Binggeli P. (in press) **Introduced and invasive plants**. In Goodman S.M. and J.P. Benstead (Eds) The natural history of Madagascar. University of Chicago Press, Chicago.

Biologické principy ochrany přírody; Richard Primack; nakladatelství Portál 2001

B/5 Zúčastni se dálkového pochodu (minimálně 15 km) a během pochodu urči alespoň 20 druhů rostlin. Veď si dokumentaci jak textovou (popis rostliny, společenstva a prostředí) tak obrazovou (kresby, fotografie) a jejich kopii nám pošli.

Poslední týdny bylo stále tepleji a já jsem přemýšlela jaký úkol si vyberu na únor. Původně jsem byla odhodlaná jít odlívat stopy zvířat, ale na to bylo bahno příliš rozbředlé. Nevím jestli jsem za ten den nachodila 15 km, ale na cestu jsem se vydala brzy po obědě a domů jsem se vrátila až když se začínalo stmívat. Do batohu jsem nacpala spoustu malých igelitůků a plastových krabiček, protože z předchozích vlastních zkušeností vím, že se většinou využijí. Taky jsem tam měla věci potřebné na rozdělení sádry na již zmíněné odlitky a samozřejmě podložku s papíry a propisku.

Protože bydlím v centru města, nějakou chvíli mi trvalo než jsem se dostala na okraj. Ve městě jsou většinou vysazovány stále stejné rostliny, takže působí dosti monotónně. Kolem většiny panelových domů jsou vysazeny hlavně tavolníky a růže nebo stříbrné kultivary smrku ztepilého. Jen výjimečně jsou k vidění i jiné druhy jako budleia, borovice vejmutovka, tis, šerfík nebo z těch méně obvyklých katalpa či kaštanovník jedlý. (K tomuto bych chtěla říci, že v době kdy jsem uskutečnila tento pochod by se uvedené rostliny dali určit špatně a tak v tomto případě vycházím ze svých dřívějších pozorování). Obecně se dá říci, že v silněji urbanizovaných městech je nutné šetřit místem a tak se mohutné stromy jako lípy nebo jírovce vysazují spíše do parků. I na kraji města jsou stále zastoupena synantropní společenstva rostlin, které hojně využívají uvolněného místa na polích a podél cest. Po oblevě

jsou vidět hlavně nažloutlé listy lipnicovitých rostlin a husté ostružiníkové a růžové křoviny. Na těch člověkem méně hlídaných místech se z pionýrských dřevin objevují hlavně břízy a lípy. Někdy pak takováto vymýcená a sekundárně zarostlá pole nabývají charakter teplomilných křovinatých strání. Na jedné takové lokalitě, kterou jsem také míjela roste starček přímětník a je to lokalita přástevníka starčkového, který se vyskytuje jen v těch nejteplejších oblastech. Nyní v únoru se dají rozpoznat jen houštiny růže

šípkové a holé větve mladých bříz. Z odumřelých částí rostlin jsem byla schopna určit štetku, šťovík, pelyněk, pupavu obecnou a místy jsem narazila i na vyschlé palice divizen. Blíže k lesu byly rozsáhlé porosty trnky na jejichž větvích rostla puklěfka islandská a větvíčnik slívový. Nechyběl tu opět ostružiník křovitý a růže šípková někdy i s hálkami žlabatek.

V lese na mnoha místech stále ještě držel sníh a hledat nějaké rostliny bylo trochu obtížnější,

tak jsem se zaměřila spíše na mechy. Nejhojněji tu rostl rokyt cypřišovitý, ale našla jsem i rohozub, trávník Shreberův, ploník a bělomech. Z kapradin jsem našla jen jeden druh a to bukovinec kapraďovitý. Půdy zde jsou spíše hlinitopísčité, což se dá vyzorovat i z druhové skladby stromů, protože je tu nejhojněji zastoupena borovice černá i lesní. Jen malé procento je tvořeno jinými jehličnatými stromy mezi něž patří hlavně smrk pichlavý a ztepilý.

Minoritně zde rostou duby, osiky a hlohy; a to hlavně při okraji lesa.

Na začátku jsem zmínila že jsem si s sebou vzala pytlíky a krabičky, možná by stálo za to vysvětlit k čemu jsem je použila. Pytlíků jsem nakonec pro sběr využila jen pár. Každý sáček měl číslo, kterému odpovídalo rostlinné společenstvo ve kterém jsem nasbírala dané rostliny, které jsem pak doma sepsala. A krabičky mi sloužili hlavně pro uložení bezobratlých, které jsem vyšťourala z jejich skrýší, ale o těch možná zmíním v březnovém vypracování.

F U N D R A S I N G

Tento měsíc jsem se hodně zaměřila na shánění sponzorů z řad výrobců a distributorů outdoorového vybavení. Rozesílání nabídek sponzoringu klasickou poštou se vyhýbám jako čert kříži. Většina oslovených firem má své vlastní internetové stránky, a tak jsem v tomto případě vsadila spíše na elektronickou poštu. Já v tomto vidím tu výhodu, že se na webu většinou dá vyhledat přímo kontakt na ředitele dané firmy a to včetně služebního mobilu, takže se dá domluvit přímo s tou nejpočetnější osobou. Postupovala jsem tak, že jsem si jeden den vypsala kontakty na potenciální sponzory a připravila jsem si tři podobné verze žádacího dopisu, podle toho koho jsem oslovovala jsem pak volila jednotlivé verze. Abych pravdu řekla, tak jsem příliš nepočítala s tím, že mi někdo podá kladnou odpověď. Přesto to s některými firmami vypadá celkem slibně a už mám sjednané dokonce i osobní schůzky. Konkrétní jména zatím nebudu jmenovat, nerada bych něco pokazila. Jinak jsem tento víkend také zpracovala žádací dopis pro SRPDŠ na naší škole, což byla spíše formalita, protože mi ředitel Chochola již nějaké finance slíbil. Následující měsíc se pravděpodobně zaměřím na soukromně podnikající osoby a firmy v Rakovníku (seznam který jsem posílala v jednom z předchozích kol).

